

Verslag Kunstreis met Ellen Korth, 3 juni 2022
Door Hilde Dorrestein, vrijwilliger EICAS

Ik was nog nooit in Krefeld geweest. Natuurlijk zag ik elke keer bij binnenkomst die prachtige poster in de hal van Museum EICAS Preview van kunstenaar Ellen Korth: The Rustle of Touch // Ein Hauch van het Deutsches Textilmuseum Krefeld. Het maakte mij nieuwsgierig.

Inmiddels ben ik al twee keer geweest. Eerst half mei toen er een Performance was met muziek, dans en een betoverende vlucht van zijdepapierpjes als extra dimensies die Ellen die dag aan haar kunst toevoegde. En nu afgelopen vrijdag in een stil museum als deel van een groepje EICAS-vrijwilligers die door Ellen op kunstreis werden meegenomen.

De zijdepapierpjes uit de performance lagen nog zoals ze die zondag vanaf de balustrade waren neer gedwarfeld. Zacht knisperend als je er overheen loopt. Elk detail doet er toe in het werk van Korth. Elke vorm waarin het net weer even iets anders verschijnt. Elke papiersoort. Elke stemming die opgeroepen wordt. Elk feit van hoe het gemaakt is. In filmbeelden, in het tentoongestelde werk, in wat ze er zelf bij vertelt. En natuurlijk in wat je met je eigen ogen aan prachtigs kunt zien.

Onderkleding, opgediept uit vergeten linnenkasten in Kasteel Twickel het Twickel. Kant uit de erfenis van de familie Six. Aan Ellen Korth is alles even toevertrouwd. Zij maakt er (ze verheft het tot kunst) kunst van door het te fotograferen op een light box, te printen, te dompelen in water, de lagen van elkaar af te halen, te strijken te kreuken en af te drukken. En dan het uiteindelijke resultaat op te stellen. Een betoverende wereld van papier dat textiel weet op te roepen. Maar ook een vrouwenwereld uit vervlogen tijden. En de mannen als roedel er omheen, miniatuur ridders, boven op het ondergoed. Elk detail spreekt. Elk detail is met grenzeloze aandacht precies zo geworden als het geworden is. In eindeloos schuiven en zoeken en proberen en voelen en kijken. Vooral kijken. En onderzoeken. Uit alle hoeken. Door alle lagen heen.

Maar op deze dag in juni had Ellen Korth meer op het programma staan wat zij met ons wilde delen. Zo zagen we het nieuw ingerichte café van het grote en imposante Kaiser Wilhelm Kunstmuseum. Een praktisch bruikbaar multifunctioneel Gesamtkunstwerk door kunstenaar Robert Stadler in opdracht

van het museum. Vanuit akoestiek en multifunctionaliteit en materialen die hard lijken, maar zacht zijn – vilt dat verwijst naar beton – is er onder een felgekleurde wereld een netwerk van onderliggende betekenissen werkzaam. Krefeld zijde stad. Krefeld waar Mies van Rohe voor twee vermogende zijdehandelaren twee prachtige villa's heeft gebouwd, waar we vervolgend ook gingen kijken. Haus Esters en Haus Lange.

Met daar als verrassing een tweede recent Gesamtkunstwerk in het tuinhuisje, waar kunstenares Andrea Zittel een interieur van kleurvlakken heeft geschapen van textiel en hout waarin je gewoon zou kunnen wonen. (Dat zou ik in elk geval heel graag willen!)

Kunst waarin je kunt zijn. Al die lijnen en lagen van betekenis die het dragen, maar ondertussen is wat je ziet gewoon betoverend mooi. Net als bij Korth's eigen werk dus. Het is niet voor niets dat zij ontzettend van Gesamtkunstwerken houdt. En Krefeld heeft daar dus van alles van.

En o ja, ook dat grote Kaiser Wilhelm museum bevat bevat van alles wat zeer de moeite waard is. Ik heb genoten. Op Ellen Korth's eigen website staan van haar expositie een film en beschouwingen die gezamenlijk een rijk totaalbeeld oproepen.

ellenkorth.com

En op de site van het Kaiser Wilhelm Museum vind je een leuk interview met Robert Stadler. Plus natuurlijk informatie over het museum en de beide villa's, waar behalve de architectuur ook nog eens kunst te zien is. kunstmuseenkrefeld.de

Foto's van Cees van der Lelij